

LUZ DA IGUALDADE

Cada Nadal cumprimos coa tradición familiar de visita-lo Belén de Begonte, dende hai máis de trinta anos. Daquela era eu unha nena da idade que hoxe ten a miña filla. Este ano asistimos á inauguración. Cando estabamos na igrexa, escoitando a homilía dos prelados, Rosiña, a miña pequena, tiroume da saia e díxome coa súa inxeleza:

-Mira mamá, tamén está Susana e ten un marido negro.

-Xesús! Arrenegado sexa o demo! - exclamou miña sogra, persignándose, cando oiu á neta.

Boteille tan fulminante ollada de reproche que de seguida pidiu disculpas.

-Perdoa, é que eu non entendo estas modernidades - afirmou, rematando a faena.

Modernidades! Calei porque o lugar era sagrado. Crucei os dedos, pechei os ollos e pensei se aquela era a mesma muller que xustificaba as palizas que me propinaba o seu fillo antes de nos divorciar afirmando: "Pobriño, se o fai é porque volta atafegado de traballo, porque o meu fillo malo non pode ser". Como se a bondade ou maldade non saíse de dentro e estivera na cor da pel -pensei-. Que Susana casase cun africano é outro síntoma máis de que as relacións norte-sur chegarán un día a ser normais.

Ó remata-lo acto relixioso dirixímonos ó centro cultural José Domínguez Guizán e, antes de entrar no Belén, Susana veunos saudar. Despois dos bicos de rigor presentounos a Masut. Miña sogra recibiu-no cun seco "Ola". Pero Rosiña colleuno da man e levouno ó interior para presentarlle emocionada a tódolos personaxes.

–Fíxate –dícialle– aqueles que se moven son os reis magos.

–Ah, sí, sí! Los camellos se los ha regalado mi abuelo que vive en el pueblo de Baltasar –aseguraba Masut.

–Mira, mira, un zoqueiro! E agora vén a néboa...

Susana e eu sorriamos felices. Mirei ó meu redor e miña sogra non estaba. Saímos a busca. Estaba alonxada, soa na encrucillada...

–Vou dicirlle catro palabras ben ditas!

–Quieta! –recomendoume Susana colléndome do brazo. Non lle digas nada. O racismo nace das limitacións de cada un. Ela soa debe superala. Lembra o que che contei o ano pasado neste mesmo lugar?

–Si. Remataras a carreira e os masters e ías poñerte á fronte das importantes empresas do teu pai.

–Pois, despois de visitar este Belén de Begonte, reflexionei e marchei a África. Non te asustes. Fun explicarlles que este mundo europeo non é tan maravilloso como eles imaxinan. Alí atopei a Masut, un esforzado emprendedor, moi flexible e comprensivo, disposto a demostrarlle ao mundo que a igualdade entre as persoas depende das oportunidades. Arranxeille os papeis e veuse para aquí cunha carta de recomendación para o meu pai. Sabía que o comprendería porque el comezara de polizón na Arxentina e ademais agora necesitaba man de obra eficaz. Masut non tardou en escribir á súa familia, gabando a nosa civilización e contando os éxitos que tan rápido acadaba. Aquela nova correuse polas aldeas, convertiuse nun mar enloquecido que arrastrou nas on-

das da esperanza a toda a xuventude da redonda, escollendo os atallos perigosos para reunirse con Masut. Pero a miña sorpresa foi que pasaban os días e as cartas nunca falaban dos que marchaban, non dicía se chegaran ben ou mal. Agora polo Nadal voltei á casa, felicitei ó meu pai por acoller en igualdade cos demais a Masut.

–A quen? –me dixo-. Nas miñas empresas non quero razas raras!

–As razas non existen, papá! –exclamei desesperada-. E a miña carta de recomendación.

Mirou para o caldeiro do lixo e marchou sen dicirme nada.

–Entón onde vivía Masut? –preguntei intrigada.

–Andiven buscando toda esta semana e non mo vas a crer. Atopeino hoxe deambulando pola estrada. Non quere volver para non matar a ilusión dos seus pais nin a esperanza dun pobo pero eu marcharei de novo para construír alá unha fábrica. Nese intre saíu Rosiña na compañía de Masut

–Susana, por favor, pidiu a nena- vinde pásala Noite Boa á nosa casa!

E así foi. Unha cea inolvidable. Na madrugada do vinte e cinco Masut despediu á miña sogra cunha forte aperta e un bico. Cando ela pechou a porta reflexionou e...

–Para non ser cristiano nin branco non parece mal home, pero ¿que dirán os veciños...?

Eu voltei a pensar no Belén de Begonte onde segue acesa a luz da igualdade.

¡Que nunca xamais se apague!